Gods reine spraak

Psalm 22: 14 en 16
Psalm 72: 4
Psalm 16: 1 en 2
Psalm 27: 5
Psalm 19: 7

Lezen: Zefanja 3: 1-13

Tekst: Zefanja 3: 9 en 10

Gemeente, de tekst voor de voor te lezen preek vindt u in het voorgelezen Schriftgedeelte Zefanja 3 het 9e en 10e vers die we nogmaals lezen.

9 Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden, opdat zij allen den Naam des HEEREN aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparige schouder. 10 Van de zijde der rivieren der Moren zullen Mijne ernstige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooiden, Mijne offeranden brengen.

We overdenken vanmorgen een gedeelte uit de profetieën van Zefanja, een van de kleine profeten van wie we eigenlijk niet zoveel weten, behalve dat hij profeteerde in de dagen van koning Josia, de koning van Juda. Dat is tegen het einde van het bestaan van het tweestammenrijk Juda. De noordelijke stammen zijn dan al in ballingschap gevoerd, en Juda bestaat nog als een zelfstandig volk, maar ook dat loopt hoe langer hoe meer op een einde. Het ligt dan voor de hand, en dat kunnen we begrijpen, dat de profeet Zefanja voor het grootste deel een onheilsprofeet is geweest.

Het grootste deel van het boekje dat hij heeft nagelaten, bestaat uit het aankondigen van oordelen en gerichten, zowel over de volkeren als over het volk van Juda. Ja, er zijn zoveel zonden bij alle inwoners van deze wereld, óók bij het volk dat naar de Naam des Heeren genoemd is. Zoveel zonden, en die zonden zijn bij iedereen te vinden, bij hoog en laag, bij degenen die op verantwoordelijke posten staan en bij de gewone man.

Wat kan God dan anders doen, zeker als Hij lang geduld heeft gehad en in Zijn lankmoedigheid telkens weer de oordelen heeft uitgesteld. Wat kan God op den duur anders doen dan de dreigingen die Hij via Zijn profeten heeft uitgesproken ook uitvoeren? Als al de roepstemmen geen gevolg hebben gehad, als er geen verandering is gekomen, dan moeten de oordelen wel komen, en die zullen vreselijk zijn. Tot en met de eerste acht verzen van hoofdstuk 3 is Zefanja eigenlijk steeds bezig met dit thema. Als hij aan dit derde hoofdstuk begint, wijst hij in die eerste acht verzen met name op de zonden van het volk van God. Hij noemt de zonden van de leidslieden en legt die bloot. Maar dan komt er, vanuit een geheim dat alleen God kan verklaren, een wending. Een wending die wij mensen niet kunnen beschrijven of doorzichtig maken, maar die we wel kunnen aanduiden. Dan blijkt bij die wending dat God, schoon zwaar getergd, toch lankmoedig en weldadig is. Hoewel de Heere alle reden heeft om Zijn toorn ook over Zijn eigen volk uit te gieten, gedenkt Hij in de toorn aan Zijn ontferming, en heeft het oordeel bij God niet het laatste woord. God zal Zelf een omkeer bewerken.

Zulke onverwachte wendingen zijn er soms bij de profeten, waarin ons duidelijk gemaakt wordt dat de Heere boven alles toch genadig en barmhartig is. Hoewel de oordelen verdiend zijn, heeft God er meer behagen in om genade te bewijzen.

Jazeker, de Heere redt een zondaar liever dan dat Hij hem verderft. Als het dan gaat over het heil, en daar begint dit gedeelte bij vers 9 mee, zien wij van meet af aan dat, terwijl de oordelen zowel de heidenvolkeren als het volk des Heeren betreffen, het heil ook betrekking heeft op de heidenvolkeren én op het volk van Juda.

In vers 9, het eerste deel van onze tekst, gaat het over het heil voor de heidenen, en in vers 10 over het heil voor Juda. Want het zal tenslotte worden, zoals de Heere Jezus Zelf heeft aangegeven, één kudde onder één Herder. En de Heere haalt de Zijnen, zoals u weet uit het boek Openbaring, uit alle volken en geslachten van deze aarde. Zo stelt Hij die schare samen waarvan niemand het getal kan uitspreken. Gods volk komt tenslotte overal vandaan.

Welnu, de Heere zal, zo lezen wij in vers 9, tot de volken een reine spraak wenden. Als we het zo lezen, verstaan we het in deze zin dat de Heere tot de volkeren zal spreken. En wat zal Hij spreken? Een reine spraak, een zuivere boodschap. Je zou kunnen zeggen: de Heere zal tot de volkeren ook het Evangelie spreken. Want wat is er reiner, wat is er zuiverder, wat is er beter, wat is er blijder boodschap dan het Evangelie? God zal tot de volkeren Zijn genadewoord gaan spreken.

Natuurlijk, dat is hard nodig ook. Want als de Heere dat niet zou doen, als de Heere alleen maar zou spreken van oordeel, gericht, toorn en gramschap, dan zou er niemand moed hebben om tot die God te gaan om Hem om genade te smeken. We zouden niet eens weten dat er bij die God genade zou zijn.

De Heere moet wel degelijk tot een mensenkind eerst Zijn genadewoord spreken, zal er ooit van waarachtige bekering sprake kunnen zijn. Zal een mens ooit God gaan zoeken? Zal er van de heidenen ooit iemand zijn die de afgoden vaarwel zegt en de God van Israël gaat aanroepen? Dan moet de Heere Zich eerst aan zo iemand openbaren. Het moet altijd bij God beginnen. Het zalig maken van een zondaar, daar neemt geen mens zelf het initiatief toe. Dat gaat altijd van God uit. En wat er dan allereerst van God uitgaat is, dat Hij tot de zondaar een reine spraak wendt, een Evangeliewoord spreekt.

Maar als dat gebeurt, en als dat zodanig gebeurt dat de mens tot wie die reine spraak gewend wordt, dat woord ook gaat verstaan; als mensen door het Woord worden geraakt, dat het Evangelie voor hen inderdaad een woord wordt waardoor hun hart wordt getroffen; als de Heilige Geest die reine spraak van God gaat gebruiken om daarmee te werken in het leven van hen tot wie die spraak kwam, wat gebeurt er dan? Dan gaat die Geest wederbaren. Dan gaat die Geest zo iemand veranderen. Dan gaat de Geest zo'n mens vernieuwen. Dan kan hij niet dezelfde blijven. Nee, dan blijft hij ook niet dezelfde. Dan wordt het hart veranderd. En vanuit het hart gaat er nog meer veranderen. Dan gaat ook de spraak van zo iemand veranderen. Het gebruik van zijn lippen gaat veranderen.

Gemeente, waarom zeg ik dit? Hierom, omdat we de tekst, zoals die uit het oorspronkelijke naar ons toekomt, ook anders kunnen vertalen, namelijk in deze zin: Gewisselijk, dan zal Ik de volken een reine lip geven. Dan zal Ik de volkeren zodanig vernieuwen en veranderen dat ze een andere lip, een andere spraak, een andere taal gaan spreken. En dat is nodig. Want dat vinden we op meer dan één plaats in het Woord van God. Degenen die de afgoden dienen, hebben verontreinigde lippen. Degenen die de Baäls kussen – die uitdrukking wordt ook in de Bijbel gebruikt – die hebben lippen die door en door verontreinigd zijn. We zongen samen met Psalm 16 van het heilig voornemen van de dichter dat hij de namen van de afgoden niet op zijn lippen zou nemen. Waarom niet? Omdat dat zou verontreinigen.

En de zonde heeft ook onze lippen verontreinigd. De zonde is er de oorzaak van dat mensen vuile taal spreken, kwaadspreken, vals spreken, liegen en dubbelzinnige opmerkingen maken. Bezoedelde lippen, die hebben de volkeren. En ik mag wel zeggen: wie vormt daar nou een uitzondering op?

Veelzeggend en leerzaam is wat wij in het zesde hoofdstuk van Jesaja lezen. Dat is het hoofdstuk waarin ons verteld wordt hoe Jesaja tot profeet geroepen is. Als de Heere hem tot profeet roept – en Jesaja heeft daar geen keuze in, want God beschikt ook daarover soeverein – acht hij zichzelf zo onbekwaam en ongeschikt. Wat is dan het argument dat hij gebruikt om tegen de Heere te zeggen dat hij zo ongeschikt is? Hij is een man van onreine lippen en hij woont te midden van een volk dat onrein van lippen is. Dat is de werkelijkheid zoals Jesaja die heeft leren kennen. Zijn verdorven lippen Zijn zonde die alles doortrokken heeft, en al de uitingen van zijn menselijk bestaan zijn inderdaad door de zonde bezoedeld. Bedenken wij dat wel eens, gemeente?

Een van de dingen die van Gods kinderen vereist wordt, is dat ze bij zichzelf hun zonden en vervloeking bedenken. Misschien zou het nuttig kunnen zijn om eens te onderzoeken hoe het gebruik van onze lippen is. Ik denk dat we dan ook reden hebben om onszelf voor God te verootmoedigen vanwege de onreinheid van onze lippen en wat we er al mee bedreven hebben aan kwaad en zonde. Met onze tong loven wij God, allemaal in hetzelfde verband natuurlijk: lippen, tong en spraakvermogen. Door haar loven wij God, en door haar vervloeken wij de mensen die naar Gods beeld geschapen zijn. Wat moet er nu gebeuren? Wat moest er bij Jesaja gebeuren toen hij dat tegen de Heere zei en kennelijk blijk gaf dat hij zich zo had leren kennen als een man van onreine lippen, die ook geen heil hoefde te zoeken bij zijn buren en familieleden, want hij woonde te midden van een volk dat ook onrein van lippen was. Bij mensen is geen heil, bij mensen is geen genezing voor die vuile, verdorven lippen en voor die zondige geaardheid.

Wat moet er met Jesaja gebeuren? Lippen moeten worden gereinigd, maar wie kan dat nou doen? Dat zesde hoofdstuk van de profetie van Jesaja maakt het duidelijk. Een engel komt en neemt een kool van het altaar, vliegt ermee naar Jesaja en raakt daarmee zijn lippen aan. Dan zegt de Heere: Uw misdaad is van u geweken. Er is een goddelijk werk voor nodig, verricht door die engel die het in opdracht van de Heere doet en die gebruik moet maken van het altaar om de onreinheid te verzoenen. Dat altaar waar het offer op verteerd wordt, dat altaar dat spreekt van het werk van Christus, dat altaar waar het werk van de Zaligmaker in de verzoening van zonden wordt gepredikt. Dat moet nou toegepast, toegeëigend, aangebracht worden aan die zondaar door de Heilige Geest.

Als wij, zoals ik zei, daartoe geroepen worden om onszelf te onderzoeken en te zien hoe het met ons staat voor God, ook wat de uitingen van onze lippen betreft, dan is dat met de bedoeling dat wij ook, net als Jesaja, zouden leren kennen dat wonder van Gods genade. Dat de Heere ook voor ons zo'n kool van het altaar beschikbaar heeft, en dat ook onze ongerechtigheid verzoend wordt. Dan wordt waar, als we het zo lezen, wat onze tekst zegt: Gewisselijk, dan zal Ik de volken een reine lip geven. Van nature hebben we die niet. Van nature zijn we, zoals de dichter van Psalm 12 weergeeft – dit heeft hij zo om zich heen gezien, het gedrag van de mensen, de taal die de mensen spreken, en dat is vandaag ook zo – geneigd tot eigenzinnigheid. Onze lippen zijn onze; wij doen wat wij willen. Wie is de HEERE, dat ik Hem zou gehoorzamen? Wat zijn Gods geboden, dat ik daarin zou wandelen? Onze lippen zijn onze. We gaan onze gang en we doen wat wij willen. Niemand hoeft ons de weg te wijzen. Dat is de mentaliteit van de mens die geen God en geen Meester boven zich wil hebben. Dat is de mentaliteit van elk onbekeerd hart. Onze lippen zijn onze. Zelfs al zouden we uiterlijk nog wel netjes leven, nog wel een stukje vroomheid

demonstreren – dat aan de buitenkant zit. Maar de gesteldheid van ons hart is ten diepste: wij zijn eigen baas, en we gaan onze eigen gang.

Als God ons roept tot bekering, dan is die er niet. Als God ons roept om te breken met de zonde, dan breken wij alleen met de zonde waarvan wij wel af willen, die niet zoveel zegt. Maar de zonde waaraan we zo vastzitten, die houden we ook vast. Daarom is waarachtige bekering nodig, en vooral ook die kool van het altaar waarmee de Heere ons aanraakt. Wat gaan die mensen dan doen, die zo'n reine lip hebben gekregen? Hoe gaan ze die lippen nou gebruiken? Dat zegt de tekst vervolgens ook, en dat is ook wel duidelijk. Laat ik een voorbeeld noemen. Neem nou Saulus, Saulus van Tarsen. Hij is door de Heere tot stilstand gebracht op de weg naar Damascus. Kon niet verder zoals hij tot nog toe geleefd had. Hij kon niet langer de gemeente van Christus vervolgen en kon niet langer tegen de Heere strijden.

Toen de Heere dit woord sprak: Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?, toen was het afgelopen met dat vervolgen. En waar blijkt dat nou uit? Het blijkt daaruit dat Saul een reine lip gekregen heeft. En die reine lip duidt de Heere Zelf aan als Hij tegen Ananias zegt, terwijl Ananias naar Saulus toe moet: Want zie, hij bidt. Daar heb je het. Wat gaat iemand doen die een reine lip heeft gekregen? Hij gaat bidden. En dan is bidden nog wat anders dan een gebed opzeggen. Want een gebed opzeggen kun je met onreine lippen. Maar echt bidden, daar heb je een reingemaakte lip voor nodig. Echt bidden, echt gemeenschap oefenen met God, echt die ademtocht van de ziel hebben, zoals het gebedsleven wel genoemd wordt. Kijk, en dat vindt u in onze tekst in deze woorden uitgedrukt: opdat zij allen den Naam des HEEREN aanroepen.

Dat is heel anders. Ze hebben tot nog toe altijd de afgoden aangeroepen. Als ze ergens om verlegen zaten of ergens in nood waren, dan riepen ze Baäl aan of een andere afgod. U weet dat wel uit de geschiedenis van de Baälpriesters op de Karmel: O Baäl, antwoord ons! Maar als de Heere die reine lip geeft, die innerlijke verandering die ook doorstraalt en uitwerkt in het uiterlijke, in het gedrag, in wat we spreken en hoe we onze mond gebruiken; als de Heere dat door Zijn genade werkt, dan komt het gebed: Want zie, hij bidt. Dan wordt de Naam des Heeren aangeroepen.

Wat is dat, de Naam des Heeren aanroepen? De 'Naam' dat is God Zelf, God zoals Hij Zich geopenbaard heeft, God zoals Hij Zich heeft bekendgemaakt in Zijn deugden. En nou daar een beroep op doen, op die deugden Gods pleiten – dat is een van de eerste kenmerken van het leven der genade. Zoals het bij Saulus ook was. Niet iedereen heeft dezelfde bekering als Saulus nodig. Dat mogen we nooit van elkaar verwachten en ook nooit voor onszelf als voorwaarde stellen. Maar we hebben wel allemaal dat kenmerk nodig als van Saulus: Want zie, hij bidt. Dat moet God van u en van mij tegen Zijn engelen kunnen zeggen: Kijk eens, hij bidt, zij bidt. Waarom? Omdat zo'n mens niet meer zonder God kan. Omdat zo'n mens ook de Heere zoveel te vertellen heeft, te belijden heeft, zoveel voor de Heere uit te spreken heeft.

Wat dacht u dat Saulus daar in dat huis in de straat genaamd de Rechte gezegd heeft tegen de Heere? Daar heeft hij al zijn levensjaren die hij tot nog toe had doorgebracht leren bewenen. Hij heeft die schuld leren belijden. Toen is een beginsel geboren wat hij later in zijn leven een keer onder woorden brengt: dat hij de grootste van alle zondaren is, omdat hij de gemeente Gods vervolgd heeft. Dat moest hij niet alleen gaan inzien, daar moest hij niet alleen verdriet over krijgen en zich over gaan schamen, maar dat moest ook bij God gebracht worden. Dat moest ook tegen de Heere gezegd worden.

Als je dan wat zelfkennis krijgt, wat is er dan veel te zeggen tegen de Heere. Wat moet je dan een beroep doen op die Naam des Heeren. Want als je jezelf schuldig moet verklaren en als een

schuldige aan God moet aanbieden, dan is er geen hoop, tenzij de Heere Zelf hoop geeft, tenzij het bij God vandaan komt. Dan moet die Naam – en wat een wonder, dat de Heere dan eerst tot de volken die reine spraak gewend heeft. Laten we die eerste vertaling dan ook maar vasthouden. Wat een wonder, dat de Heere eerst gezegd heeft tot die zondaren, niet alleen maar dat zij schuldig staan, maar dat Hij goedertieren, genadig en barmhartig is, en dat Zijn Naam Ontfermer is. Dan ontsluit de Heere daar Zelf in Zijn Naam de weg voor zo'n boetvaardige zondaar, zodat hij niet hoeft te vertwijfelen en in wanhoop hoeft weg te zinken, maar dat hij die Naam mag aanroepen en zeggen: Heere, ik heb niets verdiend, maar om Uws Naams wil, doe het om Uws groten Naams wil.

Dan ziet u dat dat aanroepen ook nog een vervolg krijgt, een vervolg waarin ze de HEERE zullen dienen. Dat is de tweede daad die ze verrichten. Ze zullen de Naam des Heeren aanroepen, en ze zullen Hem dienen. Want dan gaat het niet alleen om de mond alleen. Dan zou je nog kunnen denken dat je als naamchristen, als mondbelijder, er ook komt. Maar het moet ook in het veranderde leven openbaar komen.

Wat is dat, de Heere dienen? Dat is wat de Heere Jezus zegt: Neemt Mijn juk op u. Dat is wat de Heere Jezus met die woorden bedoelt. God dienen, dat is Zijn juk gaan dragen. Dat is wat Paulus ook deed: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? De wil des Heeren respecteren, eigen wil verzaken, eigen weg verlaten, eigen begeerten prijsgeven, eigen keus opgeven. Wat wil God? Wat is Zijn wil? Die 'wil' heilig achten en die hoog achten, en daar alle heil en alle zaligheid in zoeken. En dat doen ze niet in hun eentje. Er is wat dat betreft in het Woord van onze tekst ook nog een ander aspect. Als God die heidenen Zijn Evangelie laat horen, als God die heidenen door Zijn Heilige Geest gaat bewerken en nieuwe mensen gaat maken, als Hij hen de Naam des Heeren leert aanroepen, als Hij hen in de wegen des Heeren leert gaan, als Hij hen doet vertrouwen op Zijn deugden en Zijn gerechtigheden, dan gaat een mens ook samen met anderen de Heere dienen. Ik vergeleek het dienen van de Heere met onder het juk gaan. Natuurlijk kun je alleen onder het juk lopen, maar je kunt ook met elkaar onder het juk gaan, met een eenparige schouder, alsof het maar één schouder is.

Die twee ossen die voor de ploeg liepen in Oud-Israël, waren samen door het juk verbonden en waren samen één in het werk waartoe ze geroepen waren, in wat hun opgedragen was, samen klaarden ze dat werk, met een eenparige schouder, in eensgezindheid en in eenparigheid. Want wat doet de Heere? Wat verdeeld ligt door de zonden, dat bindt Hij samen. Wat onenigheid geeft, dat verenigt Hij. Hij geeft ook de beleving van de gemeenschap der heiligen. Daarvan wordt ook in de viering van het Heilig Avondmaal iets zichtbaar, althans, dat behoort zichtbaar te worden. Daarom kunnen we ook alleen maar in de rechte weg Avondmaal vieren als er niets meer tussen zit. Daarom kan het ook alleen maar als er de hartelijke begeerte is om met die eenparige schouder samen de Heere te dienen.

Nu moet vers 10 nog onze aandacht hebben. Daarin gaat het over de Joden.

Ik lees u de tekst: Van de zijde der rivieren der Moren zullen Mijn ernstige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooiden, Mijne offeranden brengen. U ziet een woordje cursief gedrukt staan, namelijk het woordje 'met'. Laat u dat woordje even weg. Dat staat er in het oorspronkelijke niet. Dat hoeft er ook niet eens te staan. Van de zijde der rivieren der Moren zullen Mijn ernstige aanbidders, de dochter Mijner verstrooiden, Mijne offeranden brengen.

Zo kom je er dan toe om deze woorden te betrekken op het verstrooide Israël, de weggevoerden, de ballingen. Die zitten overal, die zitten tot ver in Afrika toe, tot in het land van de Moren, tot in Ethiopië toe, daar ergens aan de oevers van de Nijl, van de zijde der rivieren. Maar de Heere zal ze

terugbrengen. De dochter Mijner verstrooiden noemt de Heere ze. Deze tekst laat zien dat de Heere ook Zijn volk weer thuis haalt. Zijn volk dat door de zonde in ballingschap gebracht is. Hij brengt ze weer terug. Later in het hoofdstuk wordt dat nog uitvoeriger uitgewerkt.

Maar die dochter Mijner verstrooiden, die God niettemin, als de dochter van de verstrooiden, als Zijn bruid wil blijven erkennen. Die dochter wordt weer uit de ballingschap gehaald. Allemaal? Ach, van die in ballingschap gevoerde Joden waren er ook heel van die geassimileerd waren, die verwereldlijkt waren, die het daar in dat verre land best naar hun zin hadden en die eigenlijk niet langer treurden over het feit dat zij verstrooid en weggevoerd waren uit hun eigen land. Ze hadden een nieuw bestaan opgebouwd en daar konden ze zich best in vinden. Geseculariseerd waren ze, verwereldlijkt, en ze dachten nauwelijks meer aan vroeger.

Maar dat geldt niet van allemaal. Er is ook nog een categorie, en de Heere duidt ze hier met een speciale benaming aan. Er is ook nog een categorie die Hij noemt: Mijne ernstige aanbidders. Want ook onder dat volk des Heeren, onder het volk van Juda, hoe schandelijk ze het ook hadden laten zitten, heeft de Heere een overblijfsel. Dat zijn mensen die ook de Naam des Heeren aanroepen. Dat zijn mensen die de Heere aanbidden, en die dat niet oppervlakkig doen, maar die dat ernstig doen, die dat gemeend doen. Die onder de druk van de ballingschap zijn gaan roepen tot God, want Hij alleen kon uitkomst schenken, Hij alleen kan de zonden vergeven, Hij alleen kan verzoening met Zich bewerken. Daar hebben deze mensen ernstig, dringend, aanhoudend en hartelijk om mogen bidden.

Nou nog twee dingen, gemeente. U hebt wel begrepen, voor zover het over die heidenen gaat, dat we hier eigenlijk een Pinksterprofetie hebben. Dat de Heere ze overal vandaan gaat halen, want Hij gaat Zijn Geest uitgieten op alle vlees. Dat is over heidens vlees, op vlees van mensen die de afgoden gediend hebben, op vlees van mensen die nooit naar God gevraagd hebben. Maar dan is het ook zo dat de Heilige Geest uitgestort wordt op jong vlees, mag ik het zo zeggen.

Dan wordt in de Pinksterprofetie ook gesproken van zonen en dochters, van dienstknechten en dienstmaagden. Dan wordt in de Pinksterprofetie, die overal in het Oude Testament terug te vinden is, ook gesproken over: Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen. Dan wordt er ook gesproken over de Geest die God zal geven aan uw zaad en aan uw zaads zaad. Dan ligt het heil dat in onze tekst wordt aangekondigd – van die reine lippen die God wil geven aan mensen, van dat aanroepen van de Naam des Heeren – dan ligt in die belofte ook een belofte voor onze kinderen.

Wat hebben ook onze kinderen het nodig om een reine lip te krijgen en allereerst een rein hart. Wat hebben ook onze kinderen het nodig om de Naam van die God waarin ze gedoopt zijn te leren kennen en te leren aanroepen. Zien we dat in? Zien we dat in als je in je eigen leven terugdenkt aan het moment dat je in het huis des Heeren gebracht werd en dat de Naam des Heeren over uw en mijn leven is uitgeroepen: Vader, Zoon en Heilige Geest?

Die Naam, leerden we die al aanroepen? Jongens en meisjes, jullie die ook gedoopt zijn, heb je de Naam van die God die toen genoemd is en die toen Zijn belofte gaf, heb je die Naam wel eens aangeroepen? Kun je het zonder die God eigenlijk niet meer doen? Heb je al gevraagd aan die God om Zijn genade, om vergeving van je zonde, om vernieuwing van je hart en van je leven, dat ook jij, jouw lip, jouw tong, jouw mond zult mogen gebruiken tot Gods eer en niet om de zonde ermee te doen, niet om ermee te liegen, niet om er kwaad mee te spreken, niet om ermee te vloeken, maar de Naam des Heeren aan te roepen: Heere, wees mij genadig; Heere, bekeer mij; Heere, geef mij een nieuw leven.

Vraag dat veel voor uw kinderen, ouders. U doet dat niet zonder grond. Er ligt grond voor zo'n gebed. Want de Heere heeft gezegd: Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden en dan zal Ik de volken een reine lip geven. Geef het, o God, ook aan mijn kind. Werk het ook in het hart van dat meisje van me. Geef dat ze Uw Naam mag kennen, aanroepen en U mag dienen.

En dan nog één ding, gemeente. Wat nog even meer aandacht verdient. Waar gaat het om? Hoe behoren we nou te wezen? Waar heeft de Heere nou Zijn welbehagen in? Wat is nou de gestalte in het leven van een mens waarvan de Heere zegt: Ja, zo wil Ik het, dat is Mijn bedoeling, zo zie Ik ze graag voor Mijn aangezicht? Wat zegt onze tekst? Wat zijn dat nou voor mensen die de Heere vrezen? Ernstige aanbidders, noemt de Heere ze. Op deze zal Ik zien, daar hebt u een andere omschrijving van dezelfde soort: op deze zal Ik zien, op den arme en verslagene van geest, en die voor Mijn Woord beeft.

Het zijn mensen, in wier leven om te beginnen ernst gekomen is, die niet door het leven heen dartelen alsof er niets is om je ongerust over te maken, alsof er geen zonden zijn die je hebt te belijden, alsof het allemaal feest is. Er is ernst gekomen. De oppervlakkigheid die er van nature is, die heeft de Heere toch weggenomen. Ernst, want je bent schepsel. Ernst, want je moet een keer voor God verschijnen. Ernst, God zegt dat je gezondigd hebt. Ernst, want de Heere dringt er bij je op aan dat je je zult bekeren. Ernst, want de Heere zegt dat het de goddeloze kwalijk zal gaan. Ernst, want de Heere zegt ook dat het alleen de rechtvaardige wel zal gaan, en nu moet ik zo'n rechtvaardige zijn. Ernst, omdat de wezenlijke dingen op je ziel zijn gaan wegen. Ernst, omdat je gaat ontdekken dat je van nature buiten God stond en je zo niet verder kunt leven.

Kennen wij die ernst gemeente? Dat we indrukken hebben van wie we zijn en wie God is en hoe we met God verzoend moeten worden? Kennen we het besef van de noodzaak, van de vreze Gods? Waar Gods Geest gaat werken, ontegenzeggelijk, daar komt ernst en diepgang. Dan gaat de mens nadenken. Dan krijgt de mens er behoefte aan om zichzelf te onderzoeken. Dan krijgt de mens er behoefte aan ook om de eenzaamheid op te zoeken en de Heere te gaan aanroepen, onze nood aan de Heere bekend te maken, te roepen om genade, te pleiten op Gods Woord, op de deugden Gods. U heeft van Gods genade gehoord en u vraagt: Heere weest u mij ook genadig. Heere, ik ben zo'n ellendig schepsel. Wees met ontferming over mij bewogen. Bartimeüs roept: Zone Davids, ontferm U mijner! Daar heb je nou zo'n ernstige aanbidder. Met de nood van zijn leven en met zijn onwaardigheid bovendien, blijft hij toch roepen. De ernst van de doorleefde nood. En dat dient er toch wel te zijn bij een waar kind van God. Dat zijn mensen die het zonder God, zonder Christus, zonder de kool van het altaar, niet meer kunnen stellen. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Die vluchten zo tot de troon der genade. Ze hebben zoveel nodig en ze zijn zo onkundig en ze zijn zo verloren. Ze roepen: Heere, ontferm U mijner!

Kent God ons zo? Als de Heere ons zo kent, dan is er zo'n geweldig wonder in onze tekst. Zo'n mens met al zijn roepen en ernst, gaat zichzelf hoe langer hoe meer afkeuren. En wat zegt God van zulke mensen? Hoe duidt Hij ze aan? Míjn ernstige aanbidders. Hij heeft ze Zich toegeëigend voordat zij zichzelf iets durven toe-eigenen. Míjn ernstige aanbidders.

Amen.